

Fylkesmannen i Sogn og Fjordane

Saksbehandler: Jorunn Fosse Fidjestøl
Telefon: 57643156
E-post: fmsfjfi@fylkesmannen.no

Vår dato
04.05.2016
Deres dato

Vår referanse
2015/4132- 423.1
Deres referanse

Willy Hanevik
Stien 2
5307 ASK

Begjæring om omgjøring av forvaltningsvedtak

Vi viser til vårt vedtak av 14.04.2016 der vi som klageinstans omgjorde Askøy kommunes vedtak av 02.10.2015, slik at det ikke ble gitt dispensasjon til oppføring av enebolig og tilkomstvei med tilhørende utenomhusopparbeidelse på eiendommen gbnr. 23/2 i Askøy kommune.

I telefonsamtale 18.04.2016 ba du Fylkesmannen om å gjøre en ny vurdering av saken. Bakgrunnen for begjæringen er at du mener at vedtaket er feil. Du har vist til flere saker som du mener bør få presedensvirkning for din sak.

Oppsummering:

Vi har vurdert begjæringen om omgjøring, men kan ikke se at det er grunnlag for et annet resultat i saken. Fylkesmannen tar derfor ikke begjæringen til følge, og står ved vedtaket av 14.04.2016. Det er ikke klagerett på denne avgjørelsen.

Regelverk

Etter forvaltningsloven § 35 kan Fylkesmannen omgjøre eget vedtak dersom endringen ikke er til skade for noen som vedtaket retter seg mot eller direkte tilgodeser. Fylkesmannen kan også omgjøre dersom melding om vedtaket ikke har kommet frem til vedkommende, og vedtaket heller ikke er kunngjort offentlig, eller dersom vedtaket er ugyldig.

Fylkesmannens vurdering

Vi har fått tilsendt saksdokumenter fra Askøy kommune, og vurdert sakene som er nevnt i sakens anledning.

Sak om fradeling av boligtomt fra gbnr. 23/3 og fremføring av veg – tiltak, Asbjørn Hanevik

Vi ser at saken har likheter med saken som nå er til vurdering. I saken på gbnr. 23/3 innstilte rådmannen på avslag, men Utvalg for teknikk og miljø innvilget dispensasjon. Begrunnelsen var at tiltaket lå delvis innenfor LNF – spredt boligbebyggelse. Plassering på kollen ville gjøre at den lå utenfor nedslagsfeltet for drikkevann. Fordelene var at tiltakshaver får nytte en del av eiendommen til å oppføre bolighus, og at det ble vei til huset. Etter vår oppfatning er dette hensyn som normalt ikke kan få avgjørende vekt ved vurdering av lovens vilkår for å dispensere.

Sak gbnr. 4/309, Dag Kristian Nilsen – oppføring av boliq, fradeling og sammenslåing av eiendommer

Denne saken har også likheter med foreliggende sak, da det gjelder dispensasjon fra LNF-formålet. I saken på gbnr. 4/309 innstilte administrasjonen og landbruksfaglig uttalelse på avslag, men Utvalg for teknikk og miljø innvilget dispensasjon. Begrunnelsen fra utvalget var at området ikke kan benyttes til noe annet enn hageareal, og at det ikke ville kunne tjene allmennheten til noen formål,

og at det heller ikke var egnet til landbruk eller andre interesser. Det ble vektlagt som fordel at tiltakshaveren kunne få utnyttet eiendommen til boligformål. Som nevnt ovenfor, tillegges slike hensyn normalt ikke avgjørende vekt i dispensasjonsvurderingen.

Sak gbnr. 15/152 dispensasjon til oppføring av enebolig i LNF-område

Saken ligner på foreliggende sak, ved at det gjelder dispensasjon fra LNF-formål, og ved at personlige hensyn er anført i saken. Dispensasjon ble først avslått av kommunen, men siden omgjorde kommunen sitt eget vedtak i klageomgangen, mot administrasjonens innstilling. Det går fram av saksdokumentene at særskilte personlige forhold kan ha blitt tillagt vekt i dispensasjonssaken.

Vi tar ikke stilling til det konkrete tilfellet i saken på gbnr. 15/152, men viser til ot.prp. nr. 32 (2007-2008) s. 242, der det fremgår at: «Bestemmelsen åpner for at det i saker hvor det foreligger helt spesielle sosialmedisinske, personlige og menneskelige hensyn, kan slike hensyn tillegges vekt. Det understrekes at slike hensyn normalt ikke har avgjørende vekt i dispensasjonssaker etter plan- og bygningsloven.»

Forhold vedrørende søkerens person skal vurderes helt individuelt. Det blir derfor ikke mulig å likestille slike hensyn i to ulike saker med hverandre dersom de ikke er svært like og får like virkninger. Ut fra opplysningene i de to sakene, er ikke det tilfellet her.

Sak gbnr. 20/312, Victor Pedersen – oppføring av bolig

Saksbehandlingen i denne saken har vært lang, med Sivilombudsmannen involvert. Her har strandsonevurderingen vært sentral, og saken egner seg derfor ikke til direkte sammenligning.

Sak gbnr. 1/12 Odd Maqne Utkilen, søknad om deling av eiendom

Her har kommunen gitt tillatelse til fradeling uten å behandle saken som dispensasjonssak, noe som etter klage har blitt omgjort av Fylkesmannen i Sogn og Fjordane som settefylkesmann. Siden er det søkt om dispensasjon, som er innvilget, og nå påklaget. Det er derfor ikke sikkert at vedtaket om dispensasjon blir stående, og derfor blir det feil å sammenligne din sak med saken på gbnr. 1/12.

Som vi ser, er flere av sakene likeartede i og med at de gjelder dispensasjon fra LNF-område, der landbruksvurderingen er sentral. I flere av sakene er det brukt som et gjennomgående argument for dispensasjon at tiltakshaver får mulighet til å bebygge og utnytte egen eiendom. Fordelen tiltaket utgjør for tiltakshaveren, skal som hovedregel ikke legges særlig vekt på i en dispensasjonsvurdering. I vurderingen av om fordelene med tiltaket er klart større enn ulempene, bør det i utgangspunktet kunne påvises konkrete arealmessige fordeler, utover den konkrete eiendommen, for å kunne dispensere. Vi kan ikke se at det foreligger slike momenter, men kommer i stedet til at nedbygging av produktivt landbruksareal må anses som en kvalifisert ulempe. Vilkårene i plan- og bygningsloven § 19-2 er rettslige vurderingstema, ikke et kommunalt skjønn. Det er derfor ikke anledning til å legge nevneverdig vekt på hensynet til det lokale selvstyre.

Som vi også har nevnt i vedtaket av 14.04.2016, mener vi at det kunne det være grunnlag for at kommunen ser på om egen praksis har vært i tråd med regelverket, med tanke på en vurdering av om praksis for fremtiden bør innskjerpes. Innskjerping av forvaltningspraksis er ikke usaklig forskjellsbehandling, selv om dette kan kjennes urimelig for enkeltpersoner.

Ut fra alminnelige forutberegnelighetshensyn bør allmennheten imidlertid kunne forvente en ensartet klagepraksis fra forvaltningen. Det faktum at det ikke er klaget på tidligere dispensasjoner som ikke ser ut til å tilfredsstillende lovkravene, kan likevel ikke skape presedens for den rettslige vurderingen av om det kan gis dispensasjon i denne saken.

